

— Като помисля за това, глава ме заболѣва, каза пукалтъ. Азъ имамъ въ кутийката си стотици сѣмена и не зная, кждѣ да ги садя.

— Да попитаме рѣжъта, каза куцрявата.

И попитаха я.

— Азъ мога само единъ съвѣтъ да ви дамъ: Внимавайте да не прѣснитѣ глупавитѣ си сѣмена изъ нивата; иначе ще имаме разправия.

Този съвѣтъ не се хареса на плѣвелитѣ и тѣ мислиха прѣзъ цѣлия хубавъ день, какво да направятъ. Като залѣзе слънцето, тѣ затвориха листата си, за да спятъ; но прѣзъ цѣлата нощъ сънуваха сѣмената си и на зараньта рѣшиха какво да правятъ.

Пукалтъ се събуди най-напрѣдъ.

Прѣдпазливо отвори горѣ на главата си нѣколко кутийки, за да влизатъ слънчевитѣ лжчи направо при сѣмената. Тогавя извика на сутрешния вѣтрецъ, който си играеше и тичаше по синуря:

— Мили вѣтрецо, обичашъ ли да ми направишъ една услуга?

— На драго сърце, — отговори вѣтъртъ.

— Разлюлѣй, моля ти се, стѣблото ми, за да паднатъ сѣмената изъ кутийкитѣ ми.

— Ей сега! — извика вѣтъртъ. И сѣмената захвърчаха на всички страни.

— Сбогомъ! — извика вѣтъртъ и замина нататкъ.

Подирѣ му извика чадърчето:

— Хей, хей! Имашъ ли врѣме да ми направишъ една малка услуга?

— Добрѣ! — отговори вѣтъртъ. Какво искашъ?

— Ахъ, искахъ да те помоля да ме разлюлѣешъ малко. На главата ми се отвориша нѣколко прозорчета и ми се иска да изпратя сѣмената си далечъ по свѣта.

Вѣтъртъ разклати добрѣ цвѣтето и продѣлжи пжтя си.

— Драги вѣтре, драги вѣтре! — извика глухарчето. — Кждѣ бързашъ така?

— И ти ли имашъ нѣщо на сърцето си? — попита го вѣтъртъ.

— Съвсѣмъ нищо, отговори глухарчето. Искамъ да ти кажа само нѣколко думи.